

A Szegedi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság Szegeden, 2020. december 1. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A sikkasztás büntette miatt *vádlott neve* ellen indított büntetőügyben a Szolnoki Törvényszék 2019. június 13. napján kihirdetett 9.Bf.591/2018/12. számú ítéletét *megváltoztatja* az alábbiak szerint:

A vádlott terhére megállapított bűncselekményt a Btk. 372. § (1) bekezdés 1. fordulat, (3) bekezdés a) pontja szerint *minősíti*.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 8 (nyolc) hónapra, a szabadságvesztés végrehajtása felfüggesztésének próbaidejét 2 (kettő) évre *enyhíti*.

A vádlottat terhelő kártérítési kötelezettség összegét 2.751.908,- (kettőmillió-hétszázötvenegyezer-kilencszáznyolc) forintra, az illeték fizetési kötelezettség összegét 165.100,- (egyszázhatvanötezer-egyszáz) forintra *leszállítja*.

Egyebekben a másodfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a másodfokú bíróság 2019. február 7. napján nyilvános ülést tartott.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

- [1] Az első fokon eljáró Tiszafüredi Járásbíróság a 2018. február 22. napján meghozott 1.B.171/2016/21. számú ítéletével vádlott neve vádlottat folytatólagosan elkövetett sikkasztás büntette [Btk. 372. § (1) bekezdés, (3) bekezdés a) pont] miatt emelt vád alól felmentette. sértett neve magánfél polgári jogi igényének érvényesítését egyéb törvényes útra utasította. Rendelkezett a lefoglalt bűnjelről és a bűnügyi költségről.
- [2] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyészség jelentett be fellebbezést a vádlott terhére, felmentése miatt, bűnösségnek megállapítása érdekében. Fellebbezésének írásbeli indokolásában ezt akként módosította, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének az - akkor hatályos - 1998. évi XIX. törvény 376. § (1) bekezdése alapján történő hatályon kívül helyezését és új eljárás lefolytatását indítványozta, az

1998. évi XIX. törvény 351. § (2) bekezdés d) pontjában írt okból. A vádlott védője az elsőfokú ítélet ellen ugyancsak fellebbezést jelentett be, bűncselekmény hiányában történő felmentés érdekében, ezt azonban a másodfokú nyilvános ülésen visszavonta.

- [3] A Szolnoki Törvényszék 2019. június 13. napján kelt 9.Bf.591/2018/12. számú ítéletével a Tiszafüredi Járásbíróság fenti ítéletét megváltoztatta, és a vádlott bűnösségét megállapította folytatólagosan elkövetett sikkasztás büntetében [Btk. 372. § (1) bekezdés 1. fordulat, (2) bekezdés b) pont bc) alpont, (4) bekezdés b) pont]. Ezért a vádlottat 1 év 8 hónap, börtön fokozatban végrehajtandó szabadságvesztésre ítélte, melynek végrehajtását 3 évi próbaidőre felfüggesztette. Megállapította, hogy a vádlott a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén legkorábban a büntetés kétharmad részének a kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Kötelezte a vádlottat, hogy az ítélet jogerőre emelkedésétől számított harminc napon belül sértett neve magánfél részére 2.826.283,- forintot kártérítésként, míg az államnak 169.600,- forint eljárási illetéket - külön felhívásra - fizessen meg. Rendelkezett a felmerült bűnügyi költségről, egyebekben pedig az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.
- [4] A másodfokú bíróság ítélete ellen az ügyészség, a vádlott javára, a terhére megállapított bűncselekménynek a Btk. 372. § (1) bekezdés 1. fordulata és (3) bekezdés a) pontja szerinti minősítése, valamint a magánfél részére megítélt kártérítés összegének leszállítása érdekében jelentett be fellebbezést. Fellebbezéssel élt továbbá a másodfokú ítélet ellen a vádlott és védője, a vádlott felmentés végett, míg védője ténybeli és jogi okok miatt elsődlegesen felmentés, másodlagosan a büntetés enyhítése és a polgári jogi igény egyéb törvényes útra utasítása érdekében.
- [5] A védő fellebbezésének írásbeli indokolásában, az ítélet megváltoztatását annak megalapozatlan voltára történő hivatkozással kérte. Álláspontja szerint, az első fokon eljáró bíróság az eljárás során felmerült bizonyítékokat helytállóan értékelte akként, hogy a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján nem állapítható meg, hogy a terhelt követte el a bűncselekményt. Hivatkozott arra, hogy a dohányboltban üzemeltetett rendszer szerint akkor is végeztek visszarúzásokat, amikor a vádlott a jelenléti ívek szerint nem is dolgozott. Rámutatott, hogy a vállalkozás működéséhez szükséges pénzeszközöket bizonylatok nélkül, sértett neve sértett távollétében édesapja és tanú2 tanúk is kezelték, arról azonban hivatalos pénztárjelentést nem készítettek. A segítő családtagok a bevételt magukhoz vették, majd a későbbiek során adták át sértett neve sértettnek, amelyről szintén nem készült bizonylat. Az igazságügyi könyvszakértői véleményből is megállapíthatóan a dohánybolt működésével kapcsolatban anomáliák rajzolódtak ki. Álláspontja szerint, az elkövetési mód feltárása elmaradt, a terhelt bűnösségének kétséget kizáró megállapítására vonatkozóan tényszerű adatokkal nem szolgálnak a rendelkezésre álló bizonyítási eszközök. Összességében indítványozta a törvényszék ítéletének megváltoztatását és bizonyítottság hiánya okából a vádlott felmentését.
- [6] A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.270/2019/4. számú átiratában észrevételezte, hogy a másodfokú tárgyaláson tett jogorvoslati nyilatkozatok sorrendjénél a törvényszék relatív eljárási szabályt sértett. Rámutatott továbbá, hogy a törvényszék tévesen hivatkozott az elsőfokú ítélet kapcsán az indokolási kötelezettség megsértésére. Indítványozta egyes pontokon a jogi indokolás helyesbítését és kiegészítését, továbbá észrevételezte, hogy a törvényszék a vádlott terhére megállapított bűncselekményt nem a törvénynek és nem az irányadó bírói gyakorlatnak megfelelően minősítette, valamint indítványt tett a bűnösségi körülmények kiegészítésére. Ezen túlmenően, álláspontja szerint a magánfél részére megítélt polgári jogi igény összege téves, ugyanis az okozott kárból 74.375,- forint megtérült, de ezt a törvényszék nem vette figyelembe. Összességében indítványozta, hogy az ítéletábra a másodfokú bíróság ítéletét változtassa meg, a vádlott folytatólagosan elkövetett sikkasztás büntetéként értékelt cselekményét a Btk. 372. § (1) bekezdés

1. fordulata és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősítse, a magánfél részére megítélt kártérítés összegét 2.751.908,- forintba szállítsa le, egyebekben pedig a másodfokú ítéletet hagyja helyben azzal, hogy az ügyben a másodfokú bíróság 2019. február 7. napján nyilvános ülést tartott.

- [7] A bűncselekmény eltérő törvényi minősítése és a magánfél részére megítélt kártérítés összegének leszállítása iránt előterjesztett ügyészségi másodfellebbezés alapos, a felmentés és a polgári jogi igény egyéb törvényes útra utasítása érdekében előterjesztett védelmi másodfellebbezések alaptalanok, míg a büntetés enyhítése érdekében bejelentett védelmi másodfellebbezések alaposak.
- [8] Az ítéletábrának elsődlegesen azt kellett vizsgálnia, hogy a bejelentett fellebbezések alapján helye van-e harmadfokú eljárásnak. Ennek törvényi előfeltétele - az első- és másodfokú ítélet közötti eltérés a bűnösség kérdésében - teljesült. A vádlott bűnösségének megállapítása a folytatólagosan elkövetett sikkasztás büntette kapcsán - az e bűncselekmény vádja alóli első fokon történt felmentése ellenében - a Be. 615. § (1) bekezdése és (2) bekezdés a) pontja alapján a harmadfokú eljárást lehetővé tette.
- [9] A bejelentett fellebbezések egyrészt ezt az ellentétes rendelkezést, másrészt a másodfokú bíróság ítéletének azon rendelkezését támadják, amelyet az elsőfokú bíróság ítéletének az ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálata eredményezett, ezért a Be. 615. § (3) bekezdés a) és b) pontjában, valamint (5) bekezdésében meghatározott feltételek is teljesültek. Ebből adódóan az ítéletábra a Be. 618. § (1) és (2) bekezdése szerinti terjedelemben felülbírált a megtámadott másodfokú ítéletet, valamint az azt megelőző első és másodfokú eljárást.
- [10] Ennek során a harmadfokú bíróság nem észlelt olyan - a Be. 607. § (1) bekezdése, illetve a Be. 608. § (1) bekezdése szerinti - eljárási szabálysértést, amely feltétlen hatályon kívül helyezési okot képezne, ezáltal az ügy érdemi elbírálását kizárná.
- [11] Eljárási szabályt sértett ugyanakkor a másodfokú bíróság, amikor a fellebbezési tárgyaláson a Be. 551. § (2) bekezdésében meghatározott sorrendtől eltérően, a jogorvoslati nyilatkozatok kapcsán a védőt a vádlottat megelőzően nyilatkoztatta. Ezen eljárási szabálysértésnek viszont az ügy érdemére kihatása nem volt, ezért az ítéletábra pusztán annak megállapítására szorítkozott.
- [12] Tévesen állapította meg továbbá a törvényszék, a másodfokú ítélet 4. oldalának harmadik bekezdésében, hogy az elsőfokú bíróság eljárási szabályt sértett, amikor a vádlott cselekményéről készül kamerafelvételt a tárgyaláson nem játszotta le. Az elsőfokú bíróság eljárásának idején az 1998. évi XIX. törvény volt hatályban. Ezen törvény 76. § (2) bekezdése szerint a büntetőeljárásban fel lehet használni azokat az okiratokat és tárgyi bizonyítási eszközöket, amelyeket valamely hatóság - jogszabályban meghatározott feladatainak teljesítése során hatáskörében eljárva - a büntetőeljárás megindítása előtt készített, illetőleg beszerzett. A törvény 78. § (1), (2) és (3) bekezdései alapján pedig a büntetőeljárásban szabadon felhasználható a törvényben meghatározott minden bizonyítási eszköz, és szabadon alkalmazható minden bizonyítási eljárás, a bizonyítás eszközeinek és a bizonyítékoknak nincs törvényben előre meghatározott bizonyító ereje, illetőleg a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összeségükben szabadon értékeli, és a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg.
- [13] Az elsőfokú eljárás során hatályos perrendtartás nem tartalmazott tehát olyan előírást, amely alapján az elsőfokú bíróságnak törvényi kötelessége lett volna a kamerafelvétel tényleges lejátszása. Jelen esetben elegendő volt a rendőri jelentést ismertetni, és annak bizonyítékként történő felhasználásának sem volt akadálya, mivel az elsőfokú eljárás során arra utaló körülmény nem merült fel, hogy a rendőri jelentés ne tartalmazná valóságként a kamerafelvételeken rögzítetteket.

Utalni kíván továbbá az ítélet tábla az 1998. évi XIX. törvény 116. § (1) bekezdésére, amely szerint az okirat - és így a rendőri jelentés - is bizonyítási eszköz.

- [14] A harmadfokú felülbírálat következő szempontja az volt, hogy a másodfokú ítélet tényállása megalapozott-e. A Be. 619. § (1), illetve (3) bekezdés alapján a harmadfokú bíróság a határozatát akkor alapíthatja a másodfokú ítélet alapját képező tényállásra, ha azt további bizonyítás felvétele nélkül is megalapozott, vagy az iratok alapján azzá tehető, s ekként a helyes tényállás megállapítható, avagy a helytelen ténybeli következtetés kiküszöbölhető.
- [15] Az ítélet tábla álláspontja szerint a Szolnoki Törvényszék helyesen jutott arra a következtetésre, hogy az elsőfokú bíróság által, a vádlott tekintetében megállapított tényállás részben megalapozatlan volt.
- [16] Fő szabályként a másodfokú bíróság határozatát az elsőfokú ítélettel megállapított tényállásra alapítja a Be. 591. § (1) bekezdése alapján. A tényálláshoz kötöttség elvi indokát a Be. 167. § (3) és (4) bekezdése adja. E szerint a bizonyítékoknak nincs törvényben előre meghatározott bizonyító erejük, illetőleg a bíróság, az ügyészség és a nyomozó hatóság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg.
- [17] A Be. kivételesen lehetőséget enged ezen kötöttségtől történő eltérésre, amikor lehetővé teszi, hogy a másodfokú bíróság a tényállást kiegészítse, vagy helyesbítse, illetve eltérő tényállást állapítson meg és érdemi döntését erre alapítsa. Ennek elsődleges feltétele, illetve indoka, hogy az elsőfokú ítélet tényállása nem megalapozott. Ha az elsőfokú ítélet tényállása részben megalapozatlan, a Be. 593. § (1) bekezdés c) pontja szerint a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma, ténybeli következtetés, vagy az ügyészség által indítványozott bizonyítás alapján, az elsőfokú bíróság által megállapított tényállástól eltérő tényállás megállapításával, az elsőfokú bíróság által felmentett vádlott bűnösségét megállapíthatja.
- [18] Jelen esetben is ez történt, ugyanis a Be. 592. § (2) bekezdés b) és d) pontjaira figyelemmel az elsőfokú bíróság ítélete részben megalapozatlan volt, tekintettel a tényállás részbeni felderítetlenségére, illetőleg arra, hogy az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett. E tekintetben az ítélet tábla kiegészítette a törvényszék ítéletének jogi indokolását, a 4. oldal második bekezdése vonatkozásában, mivel az elsőfokú bíróság ítélete a Be. 592. § (2) bekezdés d) pontjában foglalt megalapozatlansági okban is szenvedett.
- [19] Ezen megalapozatlansági okokat a másodfokú bíróság részben az ügyészség által indítványozott bizonyítás, részben pedig ténybeli következtetés útján kiküszöbölte, majd a Be. 593. § (1) bekezdés - helyesen - c) pontja alapján, az elsőfokú bíróság által megállapított tényállástól eltérő tényállás megállapításával, az elsőfokú bíróság által felmentett vádlott bűnösségét megállapította.
- [20] Ami a bizonyítás felvételét illeti, egyetértett az ítélet tábla a törvényszékkel a tekintetben, hogy a sértett, valamint a könyvszakértő ki-, illetve meghallgatása a másodfokú tárgyalás keretében szükséges volt, ugyanis az elsőfokú tárgyaláson történt kihallgatásuk során a járásbíróság minden lényegi kérdésre nem tért ki.
- [21] Kétségtelen tény továbbá, hogy az elsőfokú bíróság ítéletéből sem sértett neve sértett, sem az egyéb tanúk vallomásai - XY tanúvallomását kivéve - vonatkozásában nem derül ki, hogy azokat az elsőfokú bíróság miképpen értékelte, melyeket fogadta el az ítéleti tényállás alapjául, illetőleg melyeket nem. Az elsőfokú ítélet mindössze azt rögzítette, hogy a tanúvallomások és a szakértői vélemény nem alkotnak olyan zárt logikai láncolatot, amely alapján a vádlott büntetőjogi felelőssége

minden kétséget kizáróan megállapítható lenne. Nem tűnt ki az ítéletéből azonban, hogy ezen megállapítását az elsőfokú bíróság mire alapozta, ugyanis a bizonyítékok külön-külön történő értékelése, valamint egymással való egybevetése egyszerűen nem történt meg.

- [22] Mindezek ellenére, a törvényszék ítéletének 5. oldala második bekezdésében tévesen róta fel az elsőfokú bíróságnak azt, hogy indokolási kötelezettségének megfelelően nem tett eleget. A másodfokú bíróság ugyanis maga állapította meg azt, hogy az elsőfokú bíróság ítélete részben megalapozatlan. Ugyanakkor a következőes bírói gyakorlat szerint, az indokolási kötelezettség teljesítése csak megalapozott, illetve megalapozottá tett tényállás tekintetében vizsgálható, amennyiben ugyanis tények megállapítása hiányzik, úgy az azokra vonatkozó indokolás sem kérhető számon (EBH2018. B. 8. III.). Erre figyelemmel az ítéletábra a törvényszék ezen megállapítását mellőzte, hiszen a másodfokú bíróság, az elsőfokú bíróság tényállását nem tette megalapozottá, mert attól eltérő tényállást állapított meg.
- [23] A Be. 592. § (2) bekezdése szerinti részbeni megalapozatlanságot ugyanakkor a Be. 593. § (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban - a Be. 593. § (4) bekezdés kivételével - minden esetben ki kell küszöbölni.
- [24] A részleges megalapozatlanság kiküszöbölésének másodfokon igénybe vehető eszközei változatlanok és teljes körűek. A bizonyítékok felülmérlegelésének tilalma nem a megalapozatlanság kiküszöbölését korlátozza, hanem az első fokon lefolytatott bizonyítást védi. A tényállás hiányosságának pótlása, felderítetlenségének megszüntetése, az iratellenesség kiküszöbölése, avagy a helyes ténybeli következtetés levonása nem esik a felülmérlegelés tilalma alá, hanem éppen a megalapozatlanság orvoslásának törvényes eszköze, amelyet a Be. 593. § (1) bekezdés c) pontja kifejezetten arra az esetre rendel alkalmazni, ha az így módosult eltérő tényállás, a felmentett vádlott bűnösségének megállapításához vezethet (EBH2019. B. 9. II.).
- [25] Mint ahogyan azt az ítéletábra a korábbiakban már rögzítette, a törvényszék helyesen állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékok egymással történő egybevetését és értékelését csak látszólag végezte el, tevékenysége megrekedt a bizonyítékok ismételt ismertetésének szintjén. A járásbíró e mellett a megállapított tényekből helytelenül következtetett további tényre, akkor amikor önmagában abból, hogy [tanú neve]a hamis tanúzásra történt figyelmeztetést követően tett a vádlottat mentő tanúvallomást, azt a következtetést vonta le, hogy a vádlott nem tett beismerő nyilatkozatot a sértett előtt, a rendkívüli felmondás elfogadásakor. sértett neve sértett ugyanis szintén a hamis tanúzás törvényes következményeire történt figyelmeztetést követően tette meg a vádlottat terhelő - ettől eltérő tartalmú - vallomását. Amennyiben tehát az elsőfokú bíróság okfejtése helyes lenne, abból az is következne, hogy mind a sértett, mind a tanú vallomása a valóságnak megfelelő, ami azonban az általuk megtett vallomások ellentétessége figyelemmel nem lehetséges.
- [26] A harmadfokú bíróság ezzel összefüggésben rámutat arra, hogy téves ténybeli következtetésről akkor van szó, ha a bíróság a bizonyítékok értékelése során logikai hibát vét, tehát az elfogadott bizonyítékokból a logika szabályainak meg nem felelő ténykövetkeztetést tesz. A jelen ügyben ezen következtetést helyesbítette a törvényszék akkor, amikor megállapította, hogy azon tényből, amely szerint [tanú neve] a hamis tanúzásra történt figyelmeztetést követően tette meg vallomását, nem következik kizárólagosan az, hogy emiatt vallomása mindenképpen valós tartalmú.
- [27] Téves ténybeli következtetést vont le továbbá az elsőfokú bíróság abból is, hogy azon napokon is történt visszárúzás, amikor a vádlott, a nem hivatalos jelenléti íven nem szerepelt, azaz ténylegesen nem dolgozott. Ezen tényből az elsőfokú bíróság azt a téves - logikai, nem pedig bizonyítás útján

keletkező - következtetést vont le, hogy akkor a vádlott bűnössége nem állapítható meg azokon a napokon sem, amikor a nem hivatalos jelenléti ív szerint jelen volt, azaz ténylegesen dolgozott.

- [28] A részbeni megalapozatlanságot kiküszöbölve, a másodfokú bíróság megalapozott tényállást állapított meg és megfelelő indokát adta annak, hogy a vádlott védekezésével szemben, az általa megállapított tényállást miért sértett, tanú2, valamint tanú 3, továbbá tanú 4, tanú 5 és tanú 6 tanúk által elmondottakra, az igazságügyi szakértői véleményre és a kamerafelvétel adataira alapította. Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság ítéleti tényállása - megalapozottsága folytán - a harmadfokú eljárásban is irányadó volt.
- [29] E körben a törvényszék által rögzítetteket az ítélet tábla mindössze a tekintetben helyesbítette (a másodfokú ítélet 6. oldal utolsó bekezdésében, valamint a 8. oldal negyedik bekezdésében), hogy tanú3 helyesen nem a sértett édesanyja, hanem édesapja házastársa.
- [30] A megalapozott tényállás alapján a másodfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, cselekményét azonban nem a törvénynek megfelelően minősítette.
- [31] A törvényszék által megállapított és megalapozott tényállás szerint a vádlott alkalmanként a szabálysértési értékhatárt meg nem haladó összegű, összesen 2.826.283,- forintot vett el, melyből 74.375,- forint térült meg.
- [32] A vádlotti részecselekmények tehát törvényi egységet alkotnak, mert a folytatólagosság Btk. 6. § (2) bekezdésében írt törvényi feltételei fennálltak. A következetes bírói gyakorlat szerint, ha a folytatólagosság törvényi egysége úgy jön létre, hogy a szabálysértési értékre elkövetett lopási cselekmények az üzletszerűség folytán válnak bűncselekménnyé, a szabálysértési értékhatárt meghaladó, folytatólagosan megvalósított vétséget - a kétszeres értékelés tilalmából fakadóan - az üzletszerűség nem minősíti büntetetté. (EBH2013. B. 18.). Ezen iránymutatás - analóg módon - megfelelően irányadó a sikkasztásra is.
- [33] A folytatólagosság mellett, jelen esetben a Btk. 459. § (1) bekezdés 28. pontjában szabályozott üzletszerűség kritériumai is teljeskörűen megvalósultak, hiszen a vádlott ugyanolyan bűncselekmények elkövetése révén törekedett rendszeres haszonszerzésre. Ugyanakkor cselekményeit szabálysértési értékre követte el minden egyes alkalommal. Az üzletszerűsége figyelemmel ezen szabálysértési értékre elkövetett cselekmények önmagukban is bűncselekményként értékelendők. Az összeadott és így a szabálysértési értékhatárt már meghaladó elkövetési érték tekintetében tehát az üzletszerűséget, mint minősítő körülményt nem lehet ismételten figyelembe venni. Ezt alátámasztja a Kúria 40/2007. BK véleményének 2. pontja is, amely szerint a Btk. 370. § (2) bekezdés ba) - be) pontjaiban, valamint a (3) bekezdés c) pontjának 1. fordulatában felsorolt körülményeknek a minősítés szempontjából csak akkor van jelentőségük, ha a *teljes* elkövetési érték a szabálysértési értékhatárt nem haladja meg. Ilyenkor azt eredményezik, hogy a cselekmény szabálysértés helyett, a Btk. 370. § (2) bekezdése szerint vétségnek minősül fel. Ha viszont a szabálysértési értékre elkövetett cselekmény a természetes vagy folytatólagos egység keretén belül, a bűncselekmény részecselekményévé válik, az említett körülmények elvesztik jelentőségüket és egyáltalán nem befolyásolják a bűncselekmény minősítését, amely az elkövetési értékhez igazodik.
- [34] Jelen esetben is az elkövetett részecselekmények a folytatólagos egység keretén belül eredményeztek bűncselekményt, ezért a minősítés az összeadott elkövetési értékhez igazodik, az üzletszerűség pedig nem vehető ismételten figyelembe.

- [35] Mindezekre figyelemmel az ítélet tábla a vádlott terhére megállapított bűncselekményt a Btk. 372. § (1) bekezdés 1. fordulat, (3) bekezdés a) pontja szerint minősítette. Ennek büntetési tétele három hónaptól három évig terjedő szabadságvesztés, melynek a Btk. 80. § (2) bekezdése szerinti középértéke 1 év 7 hónap 15 nap.
- [36] A büntetés kiszabása körében, további enyhítő körülményként értékelte az ítélet tábla a vádlott javára - de csak csekély súllyal - a kár kismértékű megtérülését.
- [37] Az így kiegészített bűnösségi körülményekre figyelemmel, nem tévedett a másodfokon eljáró bíróságnak, amikor a Btk. 79. §-ban foglalt büntetési célok elérése érdekében - mely jogszabályhelyre elmulasztott hivatkozni - a vádlottat végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett, börtön fokozatú szabadságvesztésre ítélte. Figyelemmel ugyanakkor a bűncselekmény enyhébb törvényi minősítésére és tárgyi súlyára, a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességre, valamint az elsőfokú ítélet kihirdetése óta bekövetkező további időmúlásra, a vádlottal szemben kiszabott büntetés eltúlzottan súlyos. Ezért az ítélet tábla a szabadságvesztés tartamát 8 hónapra, míg a szabadságvesztés végrehajtása felfüggesztésének próbaidejét 2 évre enyhítette.
- [38] A büntetés kiszabásával összefüggésben észlelte a harmadfokú bíróság, hogy a bíróságnak a feltételes szabadságra bocsátás érintő rendelkezés tekintetében elmulasztott hivatkozni a Btk. 38. § (1) bekezdésére, ezért azt pótolta.
- [39] Nem tévedett a bíróságnak, amikor a magánfél által előterjesztett polgári jogi igényt érdemben elbírált, erre a Be. 571. § (1) és (2) bekezdései értelmében köteles is volt. A kártérítés összegét azonban tévesen állapította meg, ugyanis nem volt figyelemmel azon körülményre - melyet egyébként ítéletének tényállásában rögzített - hogy a kárból 74.375,- forint megtérült. Mindezekre figyelemmel az ítélet tábla a vádlottat terhelő kártérítési kötelezettség összegét 2.751.908,- forintra leszállította. Tévesen hivatkozott továbbá a bíróságnak a Polgári törvénykönyv alkalmazandó jogszabályhelyére, amely helyesen 6:519. §, ezért azt az ítélet tábla helyesbítette.
- [40] A kártérítési összeg csökkenése magával vonta az illetékfizetési kötelezettség összegének leszállítását is, amely 165.100,- forint. E tekintetben a bíróságnak tévesen hivatkozott az Itv. 42. § (1) bekezdés c) pontjára. A jogszabályi megjelölés helyesen a) pont.
- [41] Helyesen járt el a másodfokú bíróság, amikor vizsgálta az előzetes bírósági mentesítés lehetőségét és nem tévedett akkor sem, amikor a vádlottat nem tartotta arra érdemesnek. Elmulasztott ugyanakkor hivatkozni e tekintetben a 8/2015. (IV. 17.) AB határozatra, ezért azt az ítélet tábla pótolta.
- [42] A fent kifejtettekre figyelemmel az ítélet tábla a felmentés és a polgári jogi igény egyéb törvényes utasítása érdekében bejelentett másodfellebbezéseket alaptalannak, ugyanakkor a vádlott javára a bűncselekmény jogi minősítésének megváltoztatása, a büntetés enyhítése, illetőleg a magánfél részére megítélt kártérítés összegének leszállítása érdekében előterjesztett másodfellebbezéseket alaposnak ítélte. Ezért a másodfokú bíróság ítéletét a Be. 624. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta, egyebekben pedig a Be. 623. §-ra figyelemmel helybenhagyta.
- [43] Észlelte az ítélet tábla, hogy a másodfokú bíróság 2019. február 7. napján érdemi nyilvános ülést tartott, ezt azonban ítéletének bevezető részben nem tüntette fel, ezért azt pótolta.

, 2020. december 1.

dr. Joó Attila s. k.
a tanács elnöke

dr. Kiss Dániel s. k.. Katona Dorottya s. k.
előadó bíró bíró

A Szegedi Ítéltábla Bhar.III.586/2019/8. számú ítélete és a Szolnoki Törvényszék 9.Bf.591/2018/12. számú ítéletének a jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és fel nem függesztett részében végrehajtható.

Szeged, 2020. december 1.

dr. Joó Attila s. k.
a tanács elnöke